

عنوان مقاله:

اقلیم در بیابان

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی زیست شناسی و علوم زمین (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

اردشیر رسائی - دانش آموخته کارشناسی ارشد مهندسی منابع طبیعی همزیستی با بیابان

خلاصه مقاله:

لغت بیابان در پارسی کهن به نام و پایان در فرهنگ عرب صحرا و در فرهنگ انگلیسی به نام درخت شناخته می شود به دنبال خشک سالی ها و قحطی های پی در پی اواخر دهه ی 1960 و اوایل 1970 در کشورهای آفریقایی و فراگیر شدن در معضل بیابان و بیابان زایی در جهان برنامه های محیط زیستی ملل متحد یونپ در سال 1977 اولین کنفرانس جهانی بیابان و بیابان زایی را در نایروبی پایتخت کنیا برگزار نمود ریشه ی کلمه ی آب و هوا که در عربی اقلیم گفته می شود کلمه ی یونانی کلیم است که تقریباً در تمام زبان ها از همین ریشه اقتباس شده است عوامل مختلفی موجب پیدایش مناطق خشک و بیابانی می شود که سه عامل مهم و موثر در ایجاد آن ها عبارتند از: پرفشار جنب حاره ای (فشار زیاد) جریان های آب سرد ساحلی اقیانوسی دوری از منابع رطوبتی و وجود کوهستان در مقابل ورود توده های هوا شدیدترین شرایط اقلیمی در بیابان های تحت استوایی در اواسط تابستان و به دلیل تابش شدید نور خورشید است که به محدود بودن آسمانه ی گیاهی و رطوبت خاک در عمل سطح زمین تمام تابش خورشیدی را دریافت کرده و در نتیجه موجودات زنده در این شرایط دنبال مکان هایی با اقلیم خرد (میکروکلیمای) مساعدتر هستند بیابان ها در شرایطی ایجاد می گردند که یک یا چند عامل ضروری وجود نداشته باشد از این عوامل محدود کنند ی حیات می توان به خشکی درجه حرارت های فوق العاده گرم یا فوق العاده سرد وجود جریان های شدید باد اشاره کرد بیابان ها حدود 20 درصد خشکی های جهان را به خود اختصاص داده اند وعمدتاً در عرض های جغرافیایی حدود 30 درجه ی شمالی و جنوبی در سطح کره ی زمین مستقر شده اند و در این مناطق بارندگی نامنظم و کمتر از 100 میلی متر در سال است.

کلمات کلیدی:

اقلیم، انسان، بیابان، شور شدن خاک، منابع طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1169662>

